

+

Homilie op 13-08-2017, 19^e zondag door het jaar, Jaar A.

Dierbaren,

Elia en Petrus. Twee ontmoetingen met de Heer. Beide uitermate boeiend, met opmerkelijke overeenkomsten, maar ook met heel duidelijke verschillen. Laat ons daar eens even bijilstaan.

Beiden werden tevoren op een heel bijzondere manier door de Heer gevoed: Elia na een dagreis, alleen, door de woestijn, op de vlucht, uitgeput en moedeloos, toen hij, slapend onder een bremstruik, door een engel gewekt werd, en aan zijn hoofdeinde een koek en een kruik water vond (vgl. *1 Kon 19,5-8*). Petrus bij de eerste wonderbare spijziging, op de avond vóór hetgeen het evangelie van vandaag ons verhaalt. Ook dat was op een eenzame plaats, waar Jezus vijfduizend mannen, alsmede de aanwezige vrouwen en kinderen, te eten gaf van vijf broden en twee vissen, waarna er nog twaalf volle korven met brokken overbleven (vgl. *Mt 19,19-21*). Beiden ervaren ook groot natuurgeweld: Elia, in zijn grot in de berg Horeb, een storm, een aardbeving en vuur, en Petrus de storm in het nachtelijk duister van het Meer van Galilea.

Maar het relaas van Elia's Godsontmoeting heeft een ander karakter dan dat van die van Petrus. Bij Elia volgen de gebeurtenissen elkaar in een duidelijke afbakening op: eerst de storm, dan de aardbeving, en vervolgens het vuur. Bij al dat geweld is Elia toch nog enigszins beschermd door zijn grot. Pas als hij, na dat alles, het suizen van een zachte bries hoort, en daarin de aanwezigheid van de Heer zelf beseft, gaat hij naar buiten, naar de ingang van de grot, het gelaat bedekt met zijn mantel, en blijft daar staan.

Bij Petrus daarentegen is er van staan geen sprake: het verhaal is een en al dynamiek. Het natuurgeweld dat hij ervaart is, objectief gezien, weliswaar wellicht minder uitzonderlijk dan dat bij Elia, maar Petrus zit dan ook niet in de beschermende holte van een grot. De betrekkelijke bescherming die hij, als inzitende van de vissersboot, geniet, laat hij welbewust achter zich. En hij doet dat, omdat de Heer er reeds is, en hem roept, in de storm, terwijl we bij Elia hoorden: "*Maar de Heer was niet in de storm*" (*1 Kon 19,11*). Bij Petrus is het perspectief van de hele tekst bepaald door de aanwezigheid van Jezus. Zo staat er ook niet, dat de leerlingen in de boot bang waren van de storm – zij kenden het meer en zijn kuren – maar pas toen zij, tegen de morgen, Jezus te voet over het meer naar hen toe zagen gaan, "*raakten zij van streek omdat zij een spook meenden te zien, en zij begonnen van angst te schreeuwen. Maar Jezus zei onmiddellijk tot hen: 'Weest gerust, Ik ben het. Vreest niet'*" (*Mt 14,26-27*). En dat

woord van de Heer heeft Petrus geraakt. Geraakt tot in het diepst van zijn hart. Hij durfde het beangstigende spookbeeld los te laten, en de reële mogelijkheid onder ogen te zien, dat Degene die daar sprak werkelijk Jezus was. Hij vroeg enkel nog om een bevestiging, maar om wát voor een! *“Heer, als Gij het zijt, zeg mij dan, dat ik over het water naar U toe moet komen”* (Mt 14,28). Welke ervaren visser zou ooit zoiets zeggen, zou ooit zijn eigen leven zó in de waagschaal stellen, als hij er niet door Gods genade toe bewogen werd? En Jezus zegt: *“Kom!”* (Mt 14,29). En dan stapt Petrus uit de boot, omlaag. Het is voor mij zijn mooiste, zijn dapperste moment uit de Evangelieën. Dit is Petrus op zijn best! Over de andere leerlingen in de boot zegt de Schrift hier niets. Zij moeten stomverbaasd zijn geweest, maar kennelijk heeft toch niemand geprobeerd, om Petrus tegen te houden. En Petrus loopt, onbeschut, als kleine mens, in de ziedende storm, over het kolkende water naar Jezus toe. Alles gaat goed, zolang Petrus’ ogen die van de Heer maar blijven ontmoeten. Met hoeveel liefde moeten zij elkaar hebben aangekeken!

De duivel heeft het niet lang kunnen aanzien. Hij heeft ook in Petrus’ hart een moment van twijfel en angst gezaaid, diens ogen gericht op de storm, in plaats van op Jezus. Meteen voelt Petrus zich de diepte in zinken. Maar er is ook nu geen vertwijfeling in zijn hart. Zijn band met de Heer is daarvoor te sterk. Hij schreeuwt: *“Heer, red mij (Mt 14,30)!”* En dan is er meteen Jezus’ hand, die hem vastgrijpt en behoedt. Petrus, de zo stoere, dappere, soms wat overmoedige Petrus, laat zich redden, als een klein kind, door de Heer, en hoort Hem zeggen: *“Kleingelovige, waarom hebt ge getwijfeld (Mt 14,31)?”* En dan stappen ze samen de boot in, en de storm is voorbij. Wat een ervaring!

Dierbaren, Jezus wil ook ons ontmoeten, heel persoonlijk. Hij voedt ons op een nog veel uitzonderlijker wijze dan Elia en Petrus destijds: Hij schenkt ons Zichzelf als voedsel, in de H. Communie. Ook wij mogen steeds opnieuw ervaren, dat God tot ons spreekt op een wijze die ons niet verplettert of bang maakt, maar ons daarentegen verheft en uitnodigt. Als het suizen van een zachte bries bij Elia, of als een aanmoedigend *“Kom!”* bij Petrus. Wij mogen ervan overtuigd zijn, dat de Heer er altijd is, ook in stormen van twijfel en geloofsbeproeving. Laat ons dan Petrus navolgen, en naar Jezus toegaan, hoe hevig wind en golven ook te keer mogen gaan, en naar de Heer blijven kijken, met een liefde die meer en meer volmaakt wordt, en zo alle vrees buiten werpt (vgl. 1 Joh 4,18). En mochten we toch, zoals Petrus, in onze zwakheid even kopje-onder gaan, laat ons ook dan niet vertwijfelen, en nooit wanhopen aan Gods barmhertigheid. Amen.